

Élet és Világosság

MAGYARORSZÁGI EVANGÉLIUMI TESTVÉRKÖZÖSSÉG LAPJA

2008 / 12

Minden kedves olvasónknak Istentől gazdagon megáldott karácsonyi ünnepeket kívánunk!

Karácsony – akció villogó fénnel

Hirdetés egy újság lakáscsere rovatában:
*Luxusvillát kínálok összkomforttal a leg-
szébb környezetben. Keresek deszkabódét
Izraelben, lehetőleg nyomornegyedben.
Hadszintér előnyben.*

Aki ilyet olvas, nyilván azt fogja mondani: „Ha ez nem vicc, akkor megörült az illető. Baj van a felső emeleten annál, aki ilyen lakáscserét ajánl. Normális ember nem fogja önként otthagyni álmai villáját az úszómedencével és hintaszékkel, hogy víz- és áramszolgáltatás nélküli deszkabódéba költözzön. Ilyen nem létezik.”

Pedig létezik ilyen. Persze újságban nem olvasható, ezt elismerem. De Isten Hírlevelében, a Bibliában meg lehet találni: Karácsonyi történet, Lukács evangéliuma, 2. fejezet. A különbség csupán abban van, hogy a karácsonyi történet nem bizonyos igénybe vehető lakáscsere hirdetése, hanem annak megtörténtéről számol be. A költözés már végbement! Isten, aki számunkra, emberek számára távolabbi és elérhetlenebb, mint egy multimilliomos a maga luxusvillájában, ez a láthatatlan, felfoghatatlan és hatalmas Isten átköltözött. A túlsó világból, az innensőbe. A mennyből a földre. A gazdagságból a szegénységbe. És nem is deszkabódéba, ami mégiscsak emberi lakóhelynek számítana. Nem, egy istállóban, állatok között telepedett meg. Földi polgár lett. Ember. Ugyan miért?

Mentő akció

Néhány héttel azelőtt, hogy Isten mint gyermek Betlehemben megszületett, még egyszer világosan kifejtette, miért ez a születés, miért lesz karácsony, mi az értelme ennek az akciónak: „Ő (Mária fia, Jézus) szabadítja meg népet annak bűneiből” /Mát 1,21/.

Tehát nem valami ártatlan ’mézeskalács-partyról’ van szó, hanem mentőakcióról! Megmentő született! Viszont akkor arról is szólnunk kell, hogy kit és miből ment meg. „... a népet annak bűneiből.”

Némely karácsonyi prédikáció véleményem szerint olyan, mint egy Vöröskeresztes rendezvényen elhangzó szónoklat. Égig magasztatják az önfeláldozó segítők tetteit, arról ellenben nem szólnak, hogy a balesetet, katasztrófát, háborút éppen emberek okozzák. Sokan azt kérdezik: nem lehetne legalább karácsonykor hallgatni a bűnről? Nem lenne illendő legalább a szeretet ünnepén mellőzni ezt a témát?

Semmiképpen! Karácsony éppen a bűn miatt történt. Ha nem lenne bűn, nem lenne karácsony sem.

Nemrég elmondta valaki: a vallástanári képzés folyamán azt hallotta, hogy az egész karácsonyi történet csupán mítosz, legenda. Egyetlen történelmileg igazolható tény van benne: Augustusz császár létezése. Eszembe jutott erre a német dalocska: „O du lieber Augustin, alles ist hin.”¹

Tény, hogy teológusok egész generációja igyekszik az Istennel kapcsolatos összes állítást kitörölni a karácsonyi történetből, míg végül nem marad benne egyéb, csak egy „mindenkit jaj de nagyon szerető Jézuska”, aki senkit nem érdekel és aki senkinek nem használ.

Amikor Jézus később egyszer megkérdezte a tanítványait, hogy kinek tartják őt az emberek, elhangzott egy sereg hamis felelet. Míg végül Péter kijelentette: „Te vagy a Krisztus, az élő Isten Fia” (Mát 16,16). Ez volt az egyetlen megfelelő válasz. Viszont miért választotta Isten ezt az utat? Mint gyermek, mint ember, mint Megfeszített? Nem lehetett volna másképp megoldani? Kevésbé szegényesen, kevésbé véresen, kevésbé megbotránkoztatóan? Mert a hallatlan kezdetnek, hogy a hatalmas Isten kis gyermekké lesz, akinek egyetlen ismeretjelül csak néhány pelenkáról történik említés (...bepólyálva fekszik a jászolban), hallatlan a folytatása is: saját családtagjai eszelősnek, a kor teológusai Belzebubnak tartják. Bírái istenkáromlóknak ítélik. Bitófán fejezi be életét Jeruzsálem szemétdombján. Csupán mikor holtnak nyilvánítják, nem bólint rá megadóan, hanem harmadnapon megjelenik, és kihirdeti kormányprogramját: „Nékem adatott minden hatalom mennyen és földön” (Mát 28,18).

¹ Nesze neked, Augustin, odalett minden.

Nincs értelme nekünk, kis embereknek azon törni a fejünket, hogy milyen más út lett volna alkalmasabb. Isten így akarta, és kész. Mindig legjobb az Igét úgy hinni, ahogy meg van írva.

A szeretetet nem kell, nem is lehet megindokolni. Ha egy fiatal ember azt mondja egy leánynak: szeretlek, ő nem fogja megkérdezni, hogy miért. Fogadjuk el ámuló hálaadással, hogy az univerzum gazdája így szeret minket.

Évekkel ezelőtt a karácsony előtti héten egy berlini konferencián vettem részt. Délután öt óra körül indultam másokkal az autópálya felé. Hirtelen rendőrautó előzött meg minket villogó kék lámpával, szirénázva. Utána jött a következő, majd mentőautó, tűzoltó, egyre több hasonló jármű, egész kocsisor. Félre kellett húzódnunk a leállósávra. Nem számoltuk, hány rendőr- és mentőautó ment el mellettünk. Sejtelmünk sem volt róla, hogy mi történhetett, csak az óriási bevetésből következtettük, hogy nagyon nagy szerencsétlenségről lehet szó. (Éjszaka tudtuk meg, hogy a schönefeldi repülőtéren lezuhant egy gép.)

Habár néha nem akarjuk elismerni, milyen mérhetetlen a vétkünk Istennel szemben, Isten óriási mentőakciója megmutatja, hogy igen nagy bajban vagyunk. Megmentésünkért a világ Teremtőjének gyermekké kellett lennie. A világ Urának keresztre kellett mennie. Az Isten Fiának el kellett véreznie.

A mentőakció nagyságából mérhetjük le bűnünknek és Isten szeretetének nagyságát. Ő mindent bevett a mi szabadításunkért, a legnagyobbat adta oda: egyszülött Fiát.

Jézus az Isten kék villogós akciója egy szerencsétlenséget szenvedett világért. Dr. T. L.

Új szív

Úgy mosolyogtunk egymásra, mintha jó hírt hallottunk volna. Pedig valójában tudtuk, hogy másról van szó. 1980. december 22-e volt. Már hónapok óta bérelt lakásban laktunk a Palo Alto-i Stanfordban, egy utcasarokra az orvosi központtól, Californiában. A páciensek – velem együtt – itt vártak szervátültetésre. 18 éves voltam, és nem többre és nem kevesebbre volt szükségem, mint egy új szívre.

Édesanyám már telefonált a nagyanyámnak, aki házukban tartózkodott Napában, és bejelentette, hogy hazamegyünk. „Ünnepeljünk igazi karácsonyt!” – mondta. Miközben mi hárman csekély holmimat csomagoltuk, zaklatott voltam. Valami bennem azt kívánta, hogy bár ne lennének most karácsonyi ünnepek. Persze élvezni akartam az otthonomat, de mindnyájan tudtuk, hogy szívátültetés nélkül hamarosan meghalnánk. Mi értelme akkor karácsonyt ünnepelni? Családom felé viszont vidám arcot akartam mutatni. Biztos voltam benne, hogy ők ugyanígy éreznek.

A látvány, amit az autó ablakán keresztül szemléltem, elterelte a figyelmemet. Mindenki számára - de különösen olyan fiatalnak, mint én - nehéz hónapokig

kórházban élni. Szinte fojtogató volt a vigasztalan, fehér falak látványa és a fertőtlenítő szaga. Most az autópályán a színek, zajok, még a kipufogógáz is elevenítően hatottak rám. Nehéz esztendő voltam mögöttem. Komoly szívbjajjal születtem, mely különös módon csecsemőkoromban nem volt annyira észrevehető. Így normális életet folytathattam. A kisiskolás időszak barátokkal, mozival, labdázással telt. Szép volt az élet. Hanem aztán az egyetem első évében kitört a szívbetegség. Az autó hátsó ülésén ülve kimerült, megtámadott szívemet vadul éreztem verni a mellkasomban. Sokáig már nem tartana ki.

Próbáltam mindarra a jó dologra koncentrálni, ami az utóbbi időben ért. Először is házi orvosunk közvetítésével felvettek a transzplantációsok listájára. Aztán, mikor teljesen úgy látszott, hogy legjobb akarattal sem sikerül összeszedni a szükséges pénzt a műtéthez, szülővárosom polgárai közbeléptek, hogy segítsenek. Különböző vállalkozásokon, például sütemény árusításon keresztül jött össze a pénz. Barátok, ismerősök, még teljesen idegenek is vért adtak. Hálás akartam lenni mindezért az áldozatért. De hiába minden, ha nem kapok új szívet.

Végül elértek a várost. Ahogy odahajtottunk a házuk elé, nagyanyám elénk sietett. „Forduljatok vissza! Azonnal menjetek vissza! – szolt izgatottan. – Van szív! Egész idő alatt próbáltak titeket utolérni. Az autópálya felügyelőség nyomoz utánatok. Még a hírekben is bejelentették, hogy keresnek titeket.”

„Van szív?” – dadogta apám, mintha nem tudná elhinni.

„Igen, de csak fél ötig tudják konzerválni, és most 3 óra 25.” Szinte sokkot kaptunk. A visszaút Palo Altoba másfél óráig tartana. Nagyanyám azonban tovább tervezett. „Privát repülőt rendeltünk” – mondta. Még beszélt, amikor megállt a bejárat előtt egy járőr kocsis. „Szálljon be! – kiáltott ki a rendőr. – Visszük a repülőtérre.” Elkezdtünk versenyt futni az idővel.

A rendőrrajrőr száguldott a reptérre, s a pilóta egy kis Cessnával elrepült velünk Palo Altoba. Mentőautó várt a leszállópályánál, széleseben szállított a kórházba. Pontosan 4 óra 26-kor értünk a klinikára. Négy percünk maradt. Az előkészítőben az orvosok gyógyszert adtak, hogy testem esetleges ellenállását az új szervvel szemben megakadályozzák. A helyiség egyik sarkában rádió állt. Hallottam, hogy a bemondó a nevemet említi, és kéri a hallgatókat egy percnyi csendes imára, mivel közvetlenül a műtét előtt állok. Ebben a pillanatban én is imádkoztam. Apám és anyám velem együtt várokoztak. „Mindent odaadnék, ha cserélhetnék veled, fiam” – mondta apám. Anyám odatartotta fülét vészesen kalapáló szívemhez. „Hallom” – mondta. – „Holnap más hangozt fog adni” – feleltem. Aztán átadtam neki a kezemen tartott lapocskát. Ezékiel könyvéből ez az Ige áll rajta (36,26): „Adok nektek új szívet és új lelket.”

Két nappal a műtét után felülhettem az ágyban. A mellkasomban a seb még igen fáj, de ami tökéletesen megváltozott: nem éreztem a szívemet.

Családom a szobám ablaka előtt állt. Furcsa, steril köpeny volt rajtuk, még arcvédőt is fel kellett tenniük. Egyszerre csak két személy jöhetett be látogatni. „Boldog karácsonyt, Dan!” – mondta anyám.

Szenteste napja volt. Még néhány nappal korábban azon gondolkoztam, van-e egyáltalán értelme ünnepelni. Most minden okom megvolt rá. Édesanyám reszkető kézzel átnyújtott egy Bibliát. Fellapoztuk Lukács evangéliumát, és mindenki áhítattal hallgatta, ahogy felolvastam a részt Jézus Krisztus születéséről. Utána a nővér behozta a postát, nagy halom levelet és lapot sok-sok embertől, akik közül a legtöbbet nem is ismertem. Írták, hogy imádkoztak értem. Mélyen megindultam. Minden egyes levelet hangosan felolvastunk. Az egyiknél azonban elakadt a szavam.

„Miféle levél az?” – kérdezte apám. Rekedt hangon olvasni kezdtem. „Kedves Dan, habár nem ismerünk, férjemmel együtt összekapcsolva érezzük magunkat a családdal. Egyetlen fiúnk, Leonard adta a szívét neked. Bármilyen nehéz veszteség ez nekünk, mégis segít fájdalunkban, hogy te vagy, aki az ő szívét megkaptad. Mélységes szeretettel Paul és Barbara Chambers.”

Nem tudtam tovább visszatartani a könnyeimet. Hirtelen egész világos lett előttem, miért ünneplünk karácsonyt. Chambersék egyetlen fia halála által adta az életet nekem. Isten egyetlen Fiának, Jézusnak halála által adott életet, örök életet az embereknek. Úgy éreztem, hálámat feltétlenül hangosan ki kell kiáltanom azért, hogy Jézus Krisztus megszületett.

„Köszönöm neked, Uram! – kiáltottam. - És Isten áldjon meg téged!” – tettem hozzá, miközben a fiatalemberre gondoltam, aki a szervadományozó kartont aláírta. Ez volt a legszebb karácsonyi ajándék, amit csak elképzelni lehet. „Isten áldjon meg téged, Leonard Chambers!”

Szegények kunyhói

Akiba rabbi barátja és tanára, Tarphon rabbi előke-lő és gazdag volt, bölcs és kegyes, nemes lelkű, de nem éppen jótékony. Könyvei fölött ült és a szegényekről megfedkezett. Gyarapította javait, nem gondolt a rászorulókra. Barátja lelkének ez a foltja igen fájt Akiba rabbinak, mert ő maga sok jót tett. Táplálta a szegény diákokat, gondoskodott özvegyek-ről és árvákról, kenyeret süttetett az éhezőknek, és a szegény menyasszonyokat ellátta kelengyével. Tudta ugyanis, milyen fájdalmas a szükség, hiszen ifjúságát keserű szegénységben töltötte. Tarphon rabbi ellenben gazdag, előkelő családban nevelkedett, soha nem ismerte a nélkülözést.

Egy napon Akiba rabbi megszólította.

„Lehetőségem nyílt egy igen szép birtokot olcsón megszerezni. Megvegyem neked?”

„Igen – felelte Tarphon rabbi -, vásárolj meg! Félretettem egy nagyobb összeget, szeretném jól befek-

tetni.” Át is adta a pénzt. Akiba rabbi elment, és az egész szétosztotta a szegények között.

„Szeretném már látni a birtokot, amit megvettél nekem” – szólt egy idő múlva Tarphon rabbi.

Akiba erre elvezette őt az imaházba, ott felnyitotta a Zsoltárok könyvét, és felolvasta belőle ezeket a szavakat: „Osztogat, adakozik a szegényeknek, igazsága megmarad mindvégig, az ő szarva felemeltetik dicsőséggel...” Majd így szólt hozzá: „Nézd, ezt a birtokot vettem meg neked. Az egész összeget szétosztottam a szegények között.”

Tarphon rabbi megijedt. Igen sajnálta a pénzt, de annál sokkal érzékenyebb lelkű volt, semhogy barátjának szemrehányást tett volna. Akiba rabbi vidáman mondta: „Jöjj most velem, nézzük meg együtt a birtokodat!”

Így aztán Tarphon rabbi elkényeztetett lábát a szegénység utcái felé irányította, ahol soha nem járt, és ámulva állt meg a sötét, szinte gyászolva görnyedező házak előtt, melyek egymáshoz préselődtek, mintha dideregnének, összecsuplani látszottak, mint a haldoklók. A két férfi egy alacsony ajtón keresztül ablak nélküli szobába lépett. A dohos, rossz szagú levegőben üres falak meredtek rájuk köröskörül, és asszonyok ültek egy tűz mellett, kormos fazékban kavargatva valamit.

„Barátom – kérdezte Tarphon rabbi -, mért nem adtál ide valamit, ebbe az iszonyú szegénységbe?”

„Ide is adtam – felelt Akiba rabbi -, mert mielőtt jöttem, hideg volt a tűzhely, a fazék pedig üres, és az emberek nem volt ruha, amivel befedhették volna magukat.”

Utána egy kunyhóba tértek be, melynek kamrácskájában diák ült, gyertya fénye mellett egy könyvtekereszt tanulmányozva. Bölcsesség sugárzott az arcáról, sovány kezén átvilágított a gyertya fénye.

Tarphon rabbi újra megszólalt: „Barátom, és itt miért nem nyújtottál támogatást? Látod, milyen értelmes ez a fiú. Nem érdemelte meg, hogy táplálkozás nélkül szentelje magát a tanulmányoknak.”

„Adtam – válaszolt ismét Akiba rabbi -, hiszen mielőtt jöttem, nem volt sem könyve, sem gyertyája a fiúnak, és napszámos munkával kereste sovány kenyerét.”

Majd egy beteg otthonába léptek, aki szalmafekhelyén feküdt, álmatlan, beesett szeme láztól égett, tekintete beleveszett egy kis lámpa fényébe. Tarphon rabbi újra fel-tette a kérdést: „Barátom, itt miért nem adtál valamit?”

Akiba rabbi hasonlóképpen válaszolt. „Adtam itt is, mert mielőtt jöttem, a beteg a csupasz földön hevert rongyokba burkolózva, és az éjszaka óraiban álmatlan szeme csupán a szürke sötétségbe meredt.”

Így mentek tovább kunyhóról kunyhóra. Tarphon rabbi mind mélyebbre csüggesztette a fejét, homlokán kiültek a ráncok, mert szíve megdöbbsz a szegénység látán, amit soha nem ismert, és szégyen borította el a lelkét. Mikor aztán a fájdalmas körút befejeződött s kiléptek a nyomorúságos utcából az éjszakába, megszólalt:

„Barátom, csak egyet kérlek tőled: mért nem segítettél többet?”

Mire Akiba rabbi így felelt: „Nagyon kevés volt a pénz, amit adtál.”

Némán baktattak tovább az éjszakában, míg oda nem értek Tarphon rabbi házához, a szép, hatalmas, erős falú épülethez, melynek ablakából az olvasólámpa meghitt fénye szűrődött ki az éj sötétjébe. Akiba rabbi akkor megkérdezte: „Nos, hogy tetszik a birtok, amit vettem neked?”

Tarphon rabbi hangosan felsírt és barátját átölelve így szólt: „Szennyes foltot töröltél le a lelkemről – hogy köszönhetném meg neked?” Aztán bement, szélesre tárta a szekrényi ajtaját, és soha többé nem fedkezett meg a szegények kunyhóiról.

A FARMER FIA

Egy napon Fleming, a szegény skót, kint dolgozott a földjén, amikor segélykiáltást hallott a közeli mocsár felől. Eldobta szerszámaikat és odaszaladt a láphoz. Megrémült fiút látott derékig elmerülve a fekete iszapban, aki kétségbeesetten próbálta kiszabadítani magát. Fleming kimentette a fiút a biztos halálból.

Másnap díszes hintó gördült a skót egyszerű portájára. Jól öltözött nemes ember szállt ki a kocsiból, és a megmentett fiú apjaként mutatkozott be.

„Szeretném megfizetni neked – mondta –, hogy a fiam életét megmentetted.”

„Nem fogadhatok el fizetséget azért, amit tettem” – válaszolta a szegény ember, és egy legyintéssel elutasította az ajánlatot.

Ebben a pillanatban megjelent a szegény ember fia a roskatag viskó ajtajában. „Ez a te fiad?” – kérdezte a nemes ember. „Igen” – válaszolta büszkén az apa.

„Akkor egyezzünk meg. Hadd biztosítsam neki azt a neveltetést, amit az én fiam fog kapni. Ha a gyermek olyan, mint az apja, akkor bizonyosan olyan ember lesz belőle, akire mindketten büszkék leszünk.”

Így is történt. A szegény skót fia a legjobb iskolába járt, és amikor eljött az ideje, diplomát szerzett a londoni St. Mary egyetem orvosi karán. Nemsokára az egész világ megismerte a nevét. Ő volt a kiváló Sir Alexander Fleming, a penicillin feltalálója.

Évekkel később annak a bizonyos nemes embernek a fia, aki megmenekült a mocsárból, tüdőgyulladást kapott. És mi mentette meg az életét? A penicillin.

Hogy hívták a nemes embert? Lord Randolph Churchill.

És a fiát? Sir Winston Churchill.

Egyesek úgy tartják: kölcsön kenyér visszajár.

Találkoztam vele – elkérte az úton...

Egy este, hogy apám elfújta a lámpát, Dorka húgom odasúgta anyjának: „Anyá, ugye Magyarországon is így telnek az esték?” Anyám igenjére már tudtuk, eljön hozzánk Ő, mint tavaly, tavalyelőtt, s amióta csak az eszemet tudom. Aznap szépet álmodtam. Angyalok separték a havat a behavazott utcán.

Valami azonban mindig meglepetésszerűen érkezett. A fa. Apám hozta, de oly észrevétlen, hogy mi, gyermekek sehogy sem értettük, hogyan került oda az asztalra. Lenyűgözve álltuk körül este a gyertyafényben csillogó karácsonyfát.

A nevezetes reggelen apám szokás szerint fogta a fejshézját, felvette hótaposó csizmáját, és mire mi előkészülődünk a meleg dunyha alól, már csak távolodó alakját láttuk, ahogy hegynek tartott a fehér hómezőben. A fát még ősszel kinézte. Igaz, kicsit messze kellett mennie érte, fel a hegyre, de ezt az utat minden évben megtette. Talán ilyenkor neki is sikerült letennie a gondokat, miközben baktatott a csendes, behavazott tájon.

A hó vastag, érintetlen volt, nehezen haladt előre. Itt ott állatok lábnyomát látta. A fagy csontkeményre dermedtette a fákat, bokrokat, és csillogó tündérvilágga varázsolta az erdőt. Az út egy alacsonyabb hegy tetejére vitt, majd a gerincén vezetett tovább.

Apám ismerte a helyet. Ősszel itt kaszáltak a réten, s már akkor látott egy kis fenyőfát. Arányos termete, dús ágai, tömött levelei, szürkészöld színe rögtön feltűnt neki. Képzeltben már látta is felöltöztetve a szoba sarkában. Valóban ott állt a fa egy kis beszögellésben, évszázados fenyők oltalmában. Két csapással kivágta, majd kicsit megpihenve falatozott a tarisznyájából, amit anyám varrt neki. Aztán elindult visszafelé.

A hóesés betemette a nyomokat, s bizony iparkodnia kellett, hogy sötétedésre visszaérjen. Baljós zúgással feltámadt a szél. Hóna alatt a fenyőfával apám különös látvány lehetett. De ismerte a tájat, hiszen itt gyerekeskedett, s a falut igen ritkán hagyta el. Pedig mikor unszólásunkra egyszer elbeszélte, hogy járt Pesten is, teljes bizonyossággal gondoltuk, hogy apánk világlátott ember.

Letért a völgybe, s már erőst szürkült az idő, amikor elérte a falu első házait. A hegy alján, a forrásnál – ahova együtt jártunk a nyáron a többi gyerekkel vízért – kis ház állott. Öreg juhászé volt, akit – mivel nem csizmában járt, hanem bakancsban – mindenki Bakancsos Pista bácsinak szólított. Apámat rossz érzés fogta el a behavazott udvar, a sötét ablakok láttán. Megnyitotta a kertajtót, letámasztotta a fát a tornácra, és benyitott a házba. Pista bácsi ágyban feküdt.

„Mi van magával?” – kérdezte apám, ahogy meggyújtotta a világot. „Beteg vagyok, Márton” – felelte az öreg. A szoba hideg volt. Nem égett tűz a kályhában.

Apám látta, hogy nem hagyhatja így a beteget. „Mindjárt befűtök. Zsófi meg hoz majd meleg levest meg egy kis kóstolót.” Kiment a fészkerbe, fát keresett. De csak hideg, nyirkos fadarabokat talált a hó alatt. Reménytelennek látszott a helyzet.

Akkor apám tekintete az ajtónál álló fenyőfára esett. Tuskóra tette, s nagyot fohászkodva felaprította. A tűz lassan pattogni kezdett, fenyőillat töltötte be a szobát. Pista bácsi láthatóan megkönnyebbedett. „Holnap újra megnézlek” – mondta apám búcsúzóul.

Mi már nagyon vártuk őt. Nehéz lépteit hallva izgalom vett rajtunk erőt. Végre mindannyian együtt voltunk

idehaza! Fehér arcára pillantva csak annyit gondoltunk, hogy igen nagy hideg lehet odakint, s újra átadtuk magunkat a várakozás bódító érzésének.

Anyám néhány szót váltott apámmal, majd ünnepelőbe öltözve leültünk a konyhában, s kezdődött, amit annyira vártunk. Apám magához húzott minket, s ahogy évről évre tette, beszélni kezdett egy idegen országról, egy szegény házaspárról, a születendő kisgyermekről, emberekről, hatalmasokról és szegényekről. Beszélt a rokonokról, barátokról, a nélkülözőkről, s percek alatt odavarázsolta elénk a falut, a múltat és jövőt, az egész világot.

Aztán énekelni kezdtünk, s mikor a kis csengő megszólalt, nagy izgalommal nyitottuk ki a szobaajtót. Az asztalon egy tányérban ott voltak a mézes és cukrozott díszek, égtek a gyertyák a tartókban, de a fa, a fa nem volt sehol. Könnyes szemmel, kérdően néztünk apánkra. A sarokban állt, anyával egymáshoz simultak, szemükben megcsillant a gyertyák fénye.

„Találkoztam az úton Óvele. Elkérte a fát, én meg odaadtam neki. Hiszen Tőle nem illik kérést megtagadni.” Szavaiból megnyugtató melegség áradt. Anyám, hogy a beállott csendet megtörje, az ünnepi asztalhoz invitált bennünket.

„Boldog karácsonyt mindenkinek!” – mondta, s behozta a gőzölgő levest. Garay András

A pék

Zürichben egy pék halála után bérlőt kerestek, aki a lepusztult üzletet az elárvult gyermekek számára felújította volna - mégpedig nyereség nélkül, csupán megszabott fizetésért. A gyermekek gyámja Jakobhoz, egy frissen házasodott péksegédhez fordult, aki néhány évvel azelőtt sváb földről vándorolt Zürichbe, és akit szorgalmas, körültekintő, derék férfinek ismertek. Már hosszabb idő óta ugyanannál a mesternél dolgozott mint üzletvezető és bizalmas barát. Mestere, akivel nemrég új szövetséget kötöttek – megtalálták Jézusban az üdvösséget egy könyvön keresztül, amit együtt olvastak –, nem akarta Jakobot ettől a szép feladattól visszatartani, bármennyire sajnálta elengedni magától. A vállalkozás nem volt éppen csábító, és Jakob bizonyára nem megy bele, ha nem ismerte volna fel Isten hívását. Szépen megtakarított pénze elég volt a berendezéshez. Bátran és örömmel foglalta el az állást, és Isten áldása láthatóan rajta nyugodott a munkán. Az üzlet felvirágzott. A rossz hírű pékség, amibe már jó néhány pék belebukott, egyike lett a legkeresettebbeknek.

Az Ige olvasása folytán azonban Jakob előtt megvilágosodott, hogy a vasárnapi kenyérsütés és árusítás ütközik Isten parancsolatával, és ez a felismerés szorongatni kezdte. Megpróbálta beosztani a munkát, és segédeivel felváltva ment templomba. Azonban nem nyugodott meg. Érezte, hogy szükséges nemcsak egy órát, hanem az egész vasárnapot az Úrnak szentelni. Egyelőre nem tudta, mit tegyen, mert a legtöbb vevő

vasárnap friss kenyeret óhajtott, és egyetlen pékség sem zárt be vasárnap. De minél inkább töprengett, Isten parancsa annál inkább sürgette, meggyőzve őt arról, hogy szent kötelessége megtenni a lépést és hitben vállalni a következményeket. Először azzal próbálkozott, hogy a vasárnap keresett pénzt jótékony célokra fordította. Lelkiismerete azonban hamar kioktatta: az engedelmesség jobb az áldozatnál. Ettől kezdve vasárnap csak a szombaton sült kenyeret árusította; szombaton tovább dolgozott és hétfőn korábban kelt. Azonban igen hamar világos lett előtte, hogy ez a megoldás sem egyenes út, a szent Isten akaratával nem lehet alkudozni. Érezte, hogy lelkiismerete addig nem fog megnyugodni, míg Isten parancsát teljesen be nem tölti. Világosságot és erőt kért az Úrtól a nehéz feladat megoldásához és a vihar elviseléséhez, amivel kétség nélkül számolnia kellett.

Egy napon az idős gyám váratlan javaslatot tett Jakobnak: mostantól kezdve tartsa meg a nyereség felét. Miután már 7 éve dolgozott elődje elárvult gyermekeiért, szinte mintha a sajátjai lettek volna, és az üzletet gyönyörűen felvirágoztatta, mindenképpen jogos, hogy végre ő is élvezzen valamit munkája gyümölcséből.

Az idős úr hálásan közölte ezt, mikor azonban Jakob most kötelességének érezte, hogy a vasárnap megszentelésével kapcsolatos látását előhozza, az öregúr megrettent. Izgatottan próbálta Jakob szemé elé tárnai merész lépésének következményeit. Mint kiskorú gyermekek gyámja határozottan tiltakoznia kellett az ilyen vakmerőség ellen, és kérte Jakobot, hogy fontolja meg érett ésszel az ügyet. Jakob azonban nem hagyta eltántorítani magát, szilárdan ragaszkodott a döntéséhez. Az öregúr erre így szólt: „Látom, hogy magával nincs mit beszélni. Mint az árvák vagyonának felelős kezelője, nem tudom beleegyezésemet adni a lépéséhez, de tennék egy javaslatot: vegye meg a pékséget megfelelő áron az örökösöktől. Nem fogok magas követelést támasztani, és azt hiszem, a helyzetet így lehet legjobban megoldani.”

„Vegyem meg? - kérdezte Jakob meghökkenve. – Ugyan miből? Megtakarított pénzem nem elég ehhez, és különben semmi más tőke nem áll rendelkezésemre.” - „Pedig azt hittem, hogy vagyonos családból származik. Nem tudná az örökségét most kikérni?” - „Arról teljesen lemondtam, onnan nincs mit várni.” - „Ugyan, hogy lehetséges? Ez megint valamelyik meggondolatlan lépésének a következménye?” A fiatalember elmondta, hogy szomorú hírt kapott otthonról. Legidősebb nővére gazdag molnárhoz ment feleségül, aki aztán nemcsak a vagyonát, hanem az asszony hozományát is teljesen eldorbézolta. Majd fogta magát és átkelt az óceánon, otthagya a szegény asszonyt gyermekeivel együtt. Ő, Jakob ezért megírta apjának, hogy szerencsétlen nővére javára lemond saját örökrészéről.

„Ez teljesen magára vall – mondta félig meghatódva, félig kelleetlenül az öregúr. – A tiszta jószívűsége és lelkiismeretessége miatt egész életében soha nem fogja vinni semmire.” - „Nem akarok meggazdagodni – felelte Jakob komolyan. – Meg leszek elégedve, ha a család-

domat eltarthatom és meggyőződésem szerint Istennek szolgálhatok.”

„Nos, rendben van. De lenne bátorsága a házat és az üzletet megvenni, ha bizonyos tőkét kölcsönöznék magának és a továbbiakra nézve kezeskednék? Azt már látom, hogy becsületes ember – hacsak tönkre nem fog tenni mindent a vasárnapi üzletzárás miatt.”

„Hálás vagyok a felkínált segítségért – mondta Jakob -, de a döntésemhez ragaszkodom. Isten azt parancsolja: a nyugalom napját megszenteljed te és a te házad, és ezen nincs mit változtatni. De bízom az én Istenemben, hogy naponta meg fogja adni, amire szükségem van.”

Megegyeztek tehát, hogy Jakob átveszi az üzletet, s az idős úr gondoskodik a szükséges tőkéről.

Az újév első hetében a „Zürichi Napilap” hasábjain a következő hirdetés jelent meg:

Mivel alulírott lelkiismerete alapján úgy határozott, hogy a jövőben vasárnapokon kenyeret nem süt és nem ad el, tisztelettel kéri kedves vevőit, hogy vasárnapi szükségletükről előre gondoskodjanak.

X Jakob pék

Alig jutott a lap az olvasók kezébe, máris kitört a vihar. Először a sógor rontott be az üzletbe, hogy szidja ezt az örült ötletet és Jakobot meghátrálásra kényszerítse. Miután szóáradata hatástalan maradt, dühösen odavágta: „Legalább ne írtad volna, hogy a lelkiismeret miatt, hanem például ilyesmit: 'Egészségügyi okokból!' Szégyenbe kerülök az egész város előtt. Kollégáim ma egymás után odajöttek hozzám, és kijelentették, hogy a sógorom megbolondult.”

„Nekem teljesen magától értetődőnek tűnt, hogy a tiszta igazságot közöljem. Egyáltalán nem gondoltam rá, hogy milyen benyomást fognak kelteni a szavaim – felelte Jakob nyugodtan. – Döntésem az egész világ nem változtathat, így hát ne is fáradj tovább!”

Két napig olyan volt az üzlet, mint valami galambdúc. Jöttek az ismerősök – jó szándékúak és alattomosak -, hogy tájékozódjanak a feltűnő ügyben. A legnagyobb lármát a szomszéd vendéglős csapta. Ő volt Jakob legjobb vevője. Felindultan bejött a házba, és kijelentette, hogy ha vasárnap zárva lesz a pékség, ő többé itt egy falat kenyeret nem vásárol.

Kemény beszéd volt ez, Jakobot azonban nem félemlítette meg, és rendíthetetlenül kitartott meggyőződése mellett. „Magát meg a feleségemet lakat alá kéne tenni. Ő is olyan kelekótya. Még örült is a maga bolondságának” – morogta a feldühödött vendéglős becsapva maga mögött az ajtót, és fél óra múlva már küldte is a vásárlási könyvecskéjét meg a még függőben levő tartozását annak jeléül, hogy a kapcsolat megszűnt.

Nehéz napok következtek. Az egyébként oly forgalmas üzletben nyomasztó csend uralkodott. Ritkán jött valaki, hogy kenyeret vegyen, és szombaton, amikor Jakob előrelátóan többet sütött, síró feleségét este egy kenyérral teli üzletben találta. Kis ideig ő is

meghökkenve állt, aztán vidáman megszólalt: „Ne vesztjük el a reménységünket, Anna, ha az Úr próbára teszi a hitünket! Ő jó véget fog adni mindennek.”

„Igen, igen – ingatta az asszony a fejét -, igyekszem én is nyugodtnak maradni, de mondd meg, Jakob, mi legyen most ezzel a rengeteg kenyérral?”

„Valamennyit bizonyára el tudunk még adni belőle – vigasztalta a férje -, egy részét magunk megesszük, tudod, hogy a szikkadt kenyér nagyon egészséges, a többi pedig szegény emberek bizonyára szívesen elfogadják.”

Fontos nap volt ez az 1858. január 10-e, határákó Jakob életében, amikor először maradt zárva a pékség meg az üzlet vasárnap, és a család együtt ment templomba. Bármilyen sötétnek tűnt a jövő, Jakob nem engedte be a gondot az ajtón. Jól érezte magát, mint soha azelőtt, Istenben nyugodott, gyermeki hittel tekintve fel rá. Az Úr a belső boldogsághoz, amivel szolgálja lelkét betöltötte, elküldte a külső bátortás néhány jelét is. Ugyanezen a vasárnapon a következő cikk jelent meg az újságban:

E héten olvastuk a napilapban egyik helybeli pékünk bátor hirdetését, aki úgy döntött, hogy mostantól kezdve vasárnaponként sem dolgozni, sem árusítani nem fog. Ez a jelenség korunk anyagi beállítottsága mellett igen örvendetes. Ennek az egyszerű embernek a vasárnap megszentelésére irányuló döntése vezesse Zürich keresztény lakóit ne csupán tetteikben megnyilvánuló elismerésre és bátortásra, hanem buzgó követésre is.

Következő héten fehér hajjú, meggörnyedt, idegen öregember jelent meg az üzletben és a pékmestert kereste. Miután hosszan és szótlan megindultsággal vizsgálta Jakob arcát, reszkető hangon megszólalt: „Őn az a férfi, aki merészkedett az egész világ véleménye ellenére bezárni vasárnap a pékséget?”

„Csak azt tettem, amire Isten kötelezett” – felelte Jakob egyszerűen. „Isten áldja meg ezért! – szolt az aggastyán lelkesen. – Több órás utat tettem meg, hogy találkozzam magával. Apám szintén pék volt, és meghozta ugyanezt a döntést, amit maga, hogy Istennek engedelmességen. Ő is sok üldözést szenvedett. Mindenfélé csak égi péknek neveztek. Azóta egyetlen emberről sem hallottam, aki ilyet mert volna tenni. Ő, mennyire örülök, hogy ezt megérhettem, mielőtt meghalok! Ha odaát leszek, megmondom apámnak, hogy van most már még egy égi pék, és a mennyben együtt fogunk maga felett örendezni.” Hogy milyen üdítő volt ez a kis élmény a próbába jutott embereknek, csak az tudja felmérni, akinek volt már hasonló küzdelme.

Sötét, súlyos napok következtek. A szorgalmas messternek szinte nem volt többé munkája. Bármilyen kevés kenyeret sütött, a kevésből is mindig megmaradt a fele. Mintha az egész világ összeesküdött volna a derék ember ellen. Hite azonban nem ingott meg.

Így ment ez fél évig. És akkor lassan, egymás után visszajöttek a régi vevők, sőt velük újak is. Jakobnak újra munkást kellett beállítania, további fél év múlva még egyet, és az üzlet oly jól ment, mint soha azelőtt. A hargos vendéglős elkezdte csendes, hívó felesége örömé-

re kenyérszükségletét ismét a „megbolondult péknél” beszerezni, mert azóta sehol nem szolgálták ki őt oly jól, mint itt. Isten harcosa, aki a próbát kiállta, együtt ujjongott szívében Dáviddal: „Aldjad én lelkem az Urat, és el ne feledkezzél semmi jótéteményéről! Aki megváltja életedet a pusztulástól, kegyelemmel és irgalommal koronáz meg téged.”

Lépjünk be néhány év múlva Jakob házába. Mi lett az öreg gyám próféciájából: „Maga a jószívűségével semmire sem fogja vinni az életben”? Jakobot nem találjuk a régi helyen. Fokozódó fejfájás arra kényszerítette, hogy első, megerőltető üzletét eladja, és egy félreeső, csendes, új városrészben házat építsen. Az új üzlet az ismételt rövid küzdelem után a vásárnap megszentelése miatt itt is szépen virágzott. Az egész házon Isten áldása nyugodott, amivel az Úr megkoronázta szolgálja engedelmességét, nemcsak az üzletben, hanem kis családja körében is. Földi javakban Jakob soha nem bővelkedett, inkább olyanok imáiban, akik Isten áldását kérték családja számára, akiknek az adósságot gyakran elengedte, akiket élelemmel, pénzzel kisegített. Miközben saját házában semmi luxust nem tűrt, Isten országa számára mindig nyitva volt a keze. Örömmel tudott adni százakat a misszióknak és jótékony intézményeknek is.

Nem minden szenvedés nélkül, de Isten jósága által hordozva, sok hálás szívtől szeretve és tisztelve közeledett az idős zarándok az óra felé, melyben megnyílik majd számára kegyelemből az örök dicsőség kapuja. Beteljesedett rajta a költő szava: „Ő álmodozva átvezet a halál ajtaján.” Jakob minden küzdelem és fájdalom nélkül, semmit nem érezve abból, hogy most halad át a sötét völgyön, 1889. december 24-én hunyta le szemét, amikor a karácsonyi harangok a világ Megváltójának születési ünnepére kondultak, akiknek kegyelme által a boldog és értékes földi zarándokból üdvösséget elnyert mennyei örökös lett.

Advent elé

Dankó utcai hajléktalanszállónkon és kórházunkban, az 51. zsoltár 1-13 versével foglalkoztunk novemberben. Ennek három apropója volt. Elsőként: liturgikus füzetünk gondozója (ezúton is hála érte!) ezt a zsoltárrészletet ajánlotta figyelmünkbe. Másodsorban: a zsoltárrészlet teljessége, és kibomló drámai gyönyörűsége minden alkalommal foglyul ejtett bennünket – (végezetül pedig) előlegesen Advent foglyává!

Az említett zsoltárrészlet *teljes*, hiánytalan: leplezetlenül mutatja meg a mindenestől bűnös embert és Isten igazságban gyönyörködő makulátlanságát. Fokozza a zsoltár drámaiságát, hogy szerzője (Dávid) – aki megölette hűségese hadnagyát, Uriást hogy feleségéhez hozzájusson – nem leplezi el nyomorúságát és bűnössége miatti elvesztett voltát, hanem szörnyű vétékét elismerve Isten elé roskad a csakis Tőle várható feloldozás reményességével. Dávid királynak ez a keserű, büntudattól hajtott vallomások közül felharsanó reményessége gyönyörködtető és hálára ösztönző külö-

nösen most Advent *előtt*, Advent *felé*. De hogy jön ide Advent?

Adventről a várakozás jut eszünkbe. De mi jut eszünkbe a várakozásról? Végláthatatlan sorban állás jól megpakott kosárral? Vagy hatalmas városi dugóban füstöt, port nyelve araszolni, bosszúsan markolva a kormányt várva, hogy sorra kerüljünk? Vagy más? Jónás Miklós nyíregyházi lelkészünk parókiájára újra rálehel a Mindenható: megszületett *Jónás Ábel*. Az ő születésére izgattottan várakoztunk, hiszen új reménység pirkad!

Adventben az eljövendő érkezését reményteljes várakozás előz(het)i meg. Olyan előrenéző reménység ez, melyben nincs megbotránkozás vagy kishitűség, sanda gyanakvás. Nem azért, mert biztosan tudjuk, mi jön. Nem vagyunk sem jósok, sem mágusok, mint a három napkeleti, akik palotában keresték az Eljövendőt – de istállóban leltek rá. Vagyis a mi előrenézésünk nem jövendőmondó, inkább szemlélődő: azt látja ami éppen *itt van* körülöttünk. Az eljövendő éppen ezt célozza, a *mostot*, életet lehelve, hogy megáldva teljessé tegye azt, ami él. El tudjuk-e hinni, hogy csakugyan *ide* jön? Hinni azt jelenti: belátva kimondani. Mit mondjunk hát?

Az 51. zsoltár 1-13 verse arra biztat, mondjuk ki: tisztaságot, makulátlanságot kérünk, bölcsességet esendőségünk belátásához. Ugyanis képtelenség szépíteni: nem vagyunk jobbak Dávidnál, bár szörnyülködünk súlyos vétke felett. Dávid története nem elriasztani akar, hogy s bűnöst kiáltva fussunk – hova is futnánk? –, hanem Isten felé fordít a mindenkor érvényes fohással: „tisztíts meg engem izsóppal és tiszta leszek; moss meg engem és fehérebb leszek a hónál”. Ezt szeretnénk: felkészülve, tisztán, ragyogó fényű lámpásokkal Advent elé menni...

A fenti sorokat nem csupán november hava és az 51. zsoltár szavai ihlették. Oka volt egy szörnyűséges esemény is, amit sem várakozás, sem reménység nem ösztönzött. Nemrégiben több cigány honfitársunk házába molotov-koktélt, kézigránátot dobtak és az ablakokon belöttek. Négyen meghaltak, többen megebesültek, rettegő rokonok, árvák maradtak. Maradt a hivatlan büntudat is, hiszen a szörnyűség nyilvánossága – bármennyire is mossuk kezeinket – a mi makulátlanságunk fátylát is letépi és árnyékot vet az Advent felé tekintés áhítatára. Adósnok vagyunk. Tisztaság, béke után vágyódnunk annyi, mint adósnak lenni – és töretlen reménnyel fohászodni most, Advent előtt. Ifj. Iványi Gábor lelkész

ÁRNYJÁTÉK

Cynthia egy szénbányász öt éves kislánya volt Sudley faluban. Ez a kis helység Nyugat-Anglia erdős vidékén fekszik. Történetünk a háború idején játszódik. Az ottani időjárási viszonyokhoz képest igen-igen kemény tél volt. A juhok a lejtőkön és az erdőszélen szorososan egymáshoz bújnak, hogy ne fázzanak. A legmagasabb csúcsokat már hó borította. Még a falu összképéhez tartozó számár, Énok sem volt látható sehol, pedig különben állandóan ide-oda kószált, rágcsálta a még megmaradt gízgázt, kórót vagy élő sövényt.

A német bombázók minden este megjelentek. Talán nem éppen Sudleyt szemelték ki célpontnak, bár némelyek állították, hogy az egész háború Sudleyért folyik, nem is ok nélkül. Mindenesetre a németek bombázták köröskörül a nagyvárosokat. Vajon jönnek-e karácsonyeste és karácsony napján is? Egész biztos, mondták egyesek, azok mindenre képesek. Talán mégsem, ingatták mások a fejüket, végül ők is emberek, és némelyiknek még szív is dobog a mellében. Így aztán Sudley csekély lakossága két pártra oszlott. Egy dolog azonban mindenkire nézve kötelező volt: az elsötétítést szigorúan be kellett tartani. Karácsony ide vagy oda, a sötétség beállta után minden fényt mellőzni kell. A gyerekek, hát igen, a gyerekek, akik kiismerik magukat a faluban, járhatnak házról-házra énekelni, de minden háziasszony ügyeljen, hogy ajtónyitáskor a legcsekélyebb világosság se szűrődjön ki. A Jézus-gyermek legyen a világ egyetlen világossága. Minden más fényt ki kell oltani.

Violet, Cynthia édesanyja, már jó négy hete készenlétben tartotta a pudingot egy nagy cseréptálban. Az edény fedelét faggyúval lezárta, és az egészet kendőbe bugyolálva kitette a csűrbe. Ősrégi módszer volt ez, mint maga a puding elkészítésének ceremóniája, kezdve a különféle hozzávalók bevásárlásától az összeállításon keresztül a sütésig, beleértve a szomszédasszonnyal való megbeszélést is. A felvágásra nem karácsonyeste, hanem karácsony napján került sor, és Brandy-mártással fogyasztották, ami még a kis Cynthia-nak is ízlett.

A kislány rendkívül okos gyermek volt, egyéni látással és nézetekkel. Ha valami pajkosság miatt megintették: „Légy jó, Cynthia!”, tudott ilyesmit válaszolni: „Ugye, én még csak kislány vagyok. És nem mindenki tud jó lenni, vagy legalábbis nem egész nap, te jó világ!” Ezt a „te jó világ” kiszólást Sargeant nagymamánál csípte fel, aki a falu másik végén lakott. Kurtán-furcsán megmondta a véleményét egy látogatóról is, aki Violet mamának feltette a szokásos fontoskodó kérdéseket: „Hány éves ez a kislány?” és „Mindig jól viselkedik?” és „Jár már iskolába?” meg hasonlókat. Mire Cynthia megjegyezte: „Furcsa, ezek a felnőtt emberek mindig beleütik az orrukát a gyerekek ügyeibe.” Hát ilyen volt az ötéves Cynthia.

Elérkezett szenteste délutánja. Már három napja egyre hűlt az idő, a hó mind közelebb jött a hegyoldalon a völgy felé, a bárányok még jobban összebújtak, a kertben a fagy kifényesítette az utolsó káposztafejeket, és most már egy-két órája sűrű pelyhekben havazott. Mrs. Roscoe – ez volt Violet és Cynthia családi neve – már jókora mennyiséget eltüzelt a szénből, amit férjének, Ernynek a bányában kiutaltak. Mint a legtöbb embernek Angliában, Roscoe-éknak is volt a kis ház minden helyiségében kályhájuk, mégis főleg a konyhában tartózkodtak, ahol vagy direkt a kandalló tűzénél, vagy az oldalsó sütőben készítették

az ételt. Hosszú nyáron pirították nyílt lángnál a kenyérszeleteket a kandalló körül ülve, és elől megsültek, hátul dideregtek. Szinte nem akadt kenyér, ami el ne szenesedett volna, de Roscoe-ék – mint az angolok általában – csak ennyit mondtak: „We like itt that way.”² Viszont ugyanezt mondták sok egyébre is, amit pedig el lehetett volna kerülni, de ők szinte nemzeti jellegnek tekintették, mint például a megfázásra, a reumára vagy nyáron a langyos italra. Az idegen nem könnyen érti meg ezt, ne is fáradozzon, hogy megértse.

Tehát, mint mondtuk, karácsony délutánja volt, és erős havazás. Mr. Roscoe ennek ellenére két szomszédjával Cindfordba ment, ahol egy sik pusztán szögesdrót akartak kihúzni, hogy esetleges ellenséges landolást megakadályozzanak, vagy legalább megnehezítsenek. „Szép kis karácsonyi foglalkozás” – brummogta Roscoe asszony. Egyedül volt otthon a kislányával, Cynthiaival, és éppen mazsolás muffint süttött, amiből néhány már ott illatozott egy deszkán, amikor meghallotta az ajtón függő kopogató hangját. Violet kinyitotta az ajtót, és odakint a kavargó hóban egy ismeretlen arcú férfit látott állni. Az angolok szokásának megfelelően a csípős időjárás ellenére nem viselt télikabátot, csak egy vastagabb zakót, a nyaka körül gyapjúsálat és a kezén báránybőr kesztyűt. A kérdésre, hogy mit óhajt, először mentegőzött – mégpedig elég gyatra angolsággal -, a kopogtatás miatt. Aztán elmondta, hogy Londonból busszal jött Blakeneyig, onnan idáig gyalog, és szeretne továbbmenni Colefordba. Azonban itt, a falu szélén jelzés nélkül háromfelé ágazik az út, és szeretné tudni, melyik visz Colefordba.

Egy férfi, aki a jó kétórás utat gyalog akarja megtenni Colefordba, már maga furcsa jelenség lenne. Mert ki futkos gyalog Angliában? Még nyáron sem tesz ilyet senki, eltekintve néhány szabad levegőért lelkesedő kótyagostól. De téli fagyban, hóviharban, a leszálló alkonyatban karácsony délutánján ... Hogy azonban egy ilyen férfi a mostani háborús időben vállalkozik erre, s azonkívül ennyire tökéletlenül beszél az angol nyelvet, az felettébb gyanús. Még az is lehet, hogy német ejtőernyős. És éppen az ejtőernyős-veszély miatt távolították el az összes angol országútról az út- és mérföldjelzőket, hogy az esetleg leszálló németek ne ismerjék ki magukat. A lakosságot is utasították, hogy ne adjanak felvilágosítást senki idegennek, aki tájékozódni akar, hanem küldjék a legközelebbi rendőrbiztoshoz. Sudley polgárai az ilyen kérdezősködőknek, akik eddig csak eltévedt angol sofőrök vagy teherautósok voltak, legtöbbször kissé kajánul azt szokták mondani: „Hogy merre vezet az út, nem tudom. Magam is ejtőernyős vagyok.”

Ilyen tréfa azonban tilos egy nem-angol esetében. Mert itt állt ez az idegen férfi, igaz, civilben és szerényen, láthatóan fegyver nélkül, és a Colefordba vezető út iránt érdeklődött. „Sajnos nem tudok önnek felvilágosítást adni – mondta Rascoe asszony. – A rendőrbiztos-

² Mi így szeretjük v. nálunk ez a szokás.

hoz kell fordulnia Yorkleyben.” A kis Cynthia ott állt mellettük, egy frissen sült muffint eszegetett, és tágra nyílt szemmel nézett hol az anyjára, hol az idegenre.

A férfi megkérdezte: „Nagyon kérem, és melyik út visz Yorklybe?” Violet Roscoe ravaszsgot vélt érezni a kérdésben, mert honnan lehessen tudni, hogy ez a rossz angolsággal beszélő ember nem esetleg egy különösen alattomos ellenséges ügynök vagy ejtőernyős, ezért némi gondolkodás után azt mondta: „Sajnos azt sem tudom önnek megmondani.”

„Mit tegyek hát?” – kérdezte az ember meglehetősen tanácstalanul Továbbra is ott állt az ajtó előtt a szabadban, a jeges szélben és sűrű hóesésben, ami behullott a keskeny előszobába is.

„Hogy mit tegyen - felelte az asszony -, tulajdonképpen azt sem tudom.”

„Telefonálhatnék esetleg a rendőrbiztosnak – vetette fel a férfi -, vagy lenne olyan jó és megtenné ezt nekem? Természetesen az én költségemre.”

„Telefonálni itt csak a postahivatalból lehet – közölte Roscoe asszony -, de a posta Mrs. Box vegyeskereskedésében van, és az most zárva. Mert először is korábbi üzletzárás van, azaz déli egy órától, másodszor pedig Mrs. Box elutazott a nagynénjéhez Gloucesterbe, és csak holnap reggel jön vissza.”

Violet most már meg volt győződve róla, hogy az idegen egyáltalán nem ismeri az angol életet, mert legalább a szentestei korai üzletzárásról tudnia kellene.

Normális körülmények között persze mindenkit behívott volna, aki ilyen jeges hóviharban az ajtaja előtt áll, részint illendőségéből, részint mert már neki is kellemetlen volt az ajtónyíláson becsapódó hóban állni. Most azonban nem tudott ilyen gyorsan megegyezni önmagával, mivel egyrészt szívesen szabadult volna az idegentől, másrészt megszólalt benne a veleszületett és neveltetése által meggyökerezett angol vendégszeretet, úgyhogy borzongva csak álldogált, de nem volt képes becsapni az ember orra előtt az ajtót. Zavart hallgatás állt be mindkét oldalon, körülötte füttyült a szél, zizegett a hó, a ház előtti fák nyöszörögve hajladoztak, a magyalbokrok zörögtek, s a kis Cyntia hirtelen megragadta a kezdeményezést. „Won't you come in?”³ – kérdezte, mert sokszor hallotta ezt a mondatot, amikor valaki az ajtó előtt állt, és azt hitte, hogy anyjának most nem jutott eszébe.

„Thank you”⁴ – mondta az idegen, és Mrs. Roscoe most már semmiképpen nem dönthetett úgy, hogy az elhamarkodott beinvitálást visszavonja és Cynthiat összeteremti. Ijesztő elképzelések kerítették hatalmukba, miközben félreállt, hogy a férfit beengedje. Nemcsak az forgott a fejében, hogy valószínűleg törvényellenesen cselekszik, az állam számára veszélyesen, szinte bűnrészességet vállal egy összeesküvés-

ben, hanem rémtörténetek is felvillantak előtte, gyermekgyilkosság, megerőszakolás, békés emberek otthonába betolakodók szörnyetei. Fohászt küldött az ég felé, hogy férje, Erny a lehető leggyorsabban hazajöjjön gyermekét és feleségét az utolsó pillanatban még megmenteni. De az angol nő fegyelmezett jelleme még barátságos arcot is engedett mutatni, mert ez az ember Cynthia meghívása folytán most a vendég rangjára emelkedett, és neki, Violet Roscoe-nak nem volt szándékában a hagyományos angol vendégszeretetet megsérteni. A konyhába vezette a vendéget. Az illető egy pillantást vetett a falon függő vadászpuskára, amit Cynthia észrevett. „Meg van töltve – magyarázta -, mert Mr. Róka látogatja a tyúkjainkat.” A vendégnek ehhez nem volt mondanivalója. Mrs. Roscoe az ajkába harapott. Már egészen besötétedett. Az asszony az ablakhoz lépett, és a rendelkezésnek megfelelően először lehúzta a sötétítőt, úgyhogy koromsötét lett a konyhában, és senki senkit nem látott. Aztán meggyújtotta a petróleumlámpát, és fellélegezve egy csésze teát kínált a vendégnek. „Kérsz egy muffint? – kérdezte Cynthia. – Friss, még meleg.”

A vendég mosolygott, és Violet Roscoe is megkockázta egy mosolyt, miközben a deszkáról tányérra rakott néhány muffint, és a vendég elé tette.

„What's your name?”⁵ – kérdezte a gyermek szigorú képpel. – Engem Cynthia-nak hívnak.”

„Elnézést kérek – mondta az ember riadtan Violetre tekintve -, teljesen megfeledkeztem róla... Nelson a nevem.”

„Hurrá, Lord⁶ Nelson” – ujjongott Cyntia, és tapsolni kezdett.

„Nem, dehogy – tiltakozott a férfi -, csak Frank Nelson, vagy tulajdonképpen Franz Nelson.”

Aha, névváltoztatás, gondolta Violet. Ez az illető nemcsak nem angol, és mégis merészkedik magát Nelsonnak mondani (ami angol név), hanem bevallja, hogy tulajdonképpen nem Frank, hanem Franz. Tehát német. Ó, egek! Hogy pontosan velem kell ilyesminek történni! „De engem valóban Nelsonnak hívnak” – szólt a vendég, mintha olvasott volna az asszony gondolatában.

„Na, gyere játszani, Lord Nelson!” – szólt Cynthia, és kiterítette egy társasjáték lapját a padlóra a tűzhely előtt. Hozott két ólomlovacskát meg egy dobókockát. „Gyere, játsszunk, Lord Nelson! Enyém lesz a fehér ló, tied meg a fekete. Melyikre fogadsz és mennyivel?”

„Egy hatpennyssel a feketémre” – mondta Nelson, s közben letette a kabátját és a padlóra térdelt. Violet Rescoe ettől megnyugodott, mert most látta legalább, hogy nincs géppisztoly elrejtve a jövevény kabátja alatt. „Három mogyoró, három mogyoró a fehér lovamra” – szólt Cynthia, és elgurította a kockát.

Buzgón dobálták a kockát, az ólomlovacskák szépen haladtak előre, néha a játékszabály szerint bizonyos

³ Nem jönne be?

⁴ Köszönöm

⁵ Mi a neved?

⁶ Méltóságos

pontoknál vissza kellett ugratniuk, majd megint hegyen, patakon, egyéb akadályon keresztül vágattak a cél felé. Végül Cynthia fehér lova győzött.

„Lord Nelson, vesztettél! – ujjongott a gyerek. – Hol a hat penny?”

„Tessék, itt van” – mondta a vendég.

„Miféle hat penny? – hallatszott most Erny Roscoe hangja, aki váratlanul belépett az előszobából jókora adag hóval a vállán és a csizmáján. – És ki ez a gentleman?”

„Lord Nelson – szólt diadallal Cynthia -, és vesztett egy hatpennyst az én lovammal szemben.”

„Lord Nelson – csóválta fejét a ház gazdája -, nem értem.” A vendég elkezdte most töviről hegyire elmagyarázni a helyzetét. A kontinensről való, de már majdnem két éve itt él az országban. A papírjai rendben vannak, az úti okmányai is. Colefordban akar valakit felkeresni, akivel már régóta kapcsolatban van, sőt lekötelezettje. Azonban a buszjáratot oda a hóesés miatt leállították. Így aztán Blakeneyből gyalog indult el. Közben késő lett. Útjelzők nincsenek, így került ide. Talán Mr. Roscoe tovább tudná vinni őt, legalább esetleg Yorkleyig a felügyelőhöz, ha ez a kötelező, vagy akárhová, ahol az éjszakát tölthetné. Mindezt kifizetne, és bocsánatot kér a zavarásért.

„Ilyesmiről szó sem lehet – magyarázta Roscoe határozottan. – Először is külföldinek a sötétség beállta után nem szabad kint tartózkodnia. Hiszen tudja, hogy önre érvényes az esti kijárási tilalom. Másodszor ilyen időben senki nem képes innen Yorkleybe eljutni, én sem. Az ember még a falun belül is alig tud közlekedni.”

„Akkor hát mit tegyek most?” – kérdezte Nelson.

„Semmit – mondta Roscoe. – Egyszerűen holnapig itt kell maradnia. Egyébként is minden pillanatban megjelenhetnek a német bombázók. Hogy lehetne tompított nélkül átvergődni ezen a hózivataron?”

„Ez igaz – hagyta helyben Nelson. – Egyébként nem hiszem, hogy a németek ma jönni fognak.”

„Úgy? – Roscoe a homlokát ráncolta. - És miért nem? Van erről valami külön információja?”

„Nem – Nelson megrázta a fejét. – Nincs különös értesülésem, de hát mégis karácsonyeste van, és azt hiszem, ilyenkor a németek is ...”

A „németek” szónál Roscoe felfigyelt. „Honnan való tulajdonképpen?” – kérdezte.

„Németországból” – mondta Nelson.

„Szóval Németországból származik. És ahogy a beszámolójából következtetem, onnan menekült. És valószínűleg ott mindenét elvesztette. És feltehetően ott néhány hozzátartozója és barátja ártatlanul elpusztult. Nem igaz?”

„Igaz – bólintott Nelson -, így van, ahogy mondja.”

„És ennek ellenére azt hiszi, hogy a németek a mi szép nagy Angliánkra nem fognak bombát dobni karácsonyeste. Miért hiszi ezt? Vagy talán tudja is?”

„Erre nem tudok könnyen választ adni. De feltételezhető, hogy karácsonykor a németek is igényelnék a nyugalmat a maguk számára.”

„Van benne valami igazság” – hagyta helyben Roscoe. Kibújt a csizmájából, levetette a kabátját és a felsőingét, de közben egy pillanatra sem fordította el a tekintetét Nelsonról. A vendég észrevette ezt, és lesütötte a szemét. Roscoe a falnál álló mosdónál szappanozni kezdte arcát, kezét, ahogy ezt naponta tette, mikor hazajött a bányából. Igaz, ma szabadnapja volt, azonban dolgozott a szögesdróttal, és az esti mosdás különben is hozzátartozott az élet ceremóniáihoz. Cynthia tartotta apjának a törülközőt. Ez meg az ő feladata volt. Violet a pástétom elkészítésével foglalkozott, a nyúlhasé köré burgonyát tett, és az egészet betolta a sütőbe.

„Lord Nelson, szeretném folytatni a játékot” - szólalt meg a kislány.

„Abból elég volt mára – döntött a házigazda -, holnap karácsony, akkor reggeltől estig játszatsz.” Majd odafordult a vendéghez. „Kit akart tulajdonképpen Colefordban meglátogatni?”

„Igen, kit is csak – tétovázott Nelson. – Teljesen öszszeszevarodtam. Egy hölgyet. Tényleg. Utoljára húsz évvel ezelőtt egy hadikórházban láttam.”

„Még az első világháborúban?”

„Igen. Lyra Benettnek hívták.”

„Nem ismerek ilyen nevűt Colefordban. Violet, te tudsz ilyen személyről?”

„Nem. De nem ismerek ott mindenkit. Talán azóta férjhez ment és elköltözött.”

Roscoe a homlokát ráncolta. A vendég egyáltalán nem tűnt olyan idősnek, mint aki már az első világháborúban harcolt. Legfeljebb harmincéves lehetett.

„Árva gyerek voltam, hétéves – magyarázta Nelson, mintha észrevette volna a házigazda bizalmatlanságát és szerette volna eloszlatni. – A háború utolsó évében volt. Miss Benett gondomat viselte.” Aztán hozzátette: „Roppanó kinos, hogy terhükre vagyok önöknek.”

„Don't mention it”⁷ - felelte Erny Roscoe. – Csak azt kell most eldöntenünk, hogy hol fog aludni.” Ennek az eldöntése most cseppet sem volt egyszerű az apának. Magában arra gondolt, hogy egész éjjel fennmarad, és szemmel tartja a jövevényt. Mert abból, amit az illető eddig elmondott, semmit nem tudott minden további nélkül készpénznek venni. A kémek és beépített emberek is mindig úgy adják ki magukat, mint az ellenség áldozatai, hogy az angolok bizalmába férközzenek. Őrizet nélkül ez az ember éjszaka fényjeleket adhat le, vagy akár az egész házat lángba boríthatja, hogy utána a zűrzavarban az erdőbe meneküljön. Kint teljes sötétség volt, és Roscoe annyi időre sem merte a házat egyedül hagyni, hogy átmenjen a szomszédhoz tanácsot kérni. Egy darabig mérlegelte, hogy a feleségét küldi át, de a viharra fokozódott szél miatt elvetette ezt a gondolatot.

⁷ Szóra sem érdemes.

Ha a kamrában szállásolja el az idegent, onnan nem tud könnyen meglépni, de akármi veszélyeset is tehet. A konyhában vagy a nappaliban őrizetlenül marad, és a véghezvitt gaztett után gyorsan eltűnhet, mire a háziak fent a hálószobában észrevesznek valamit. Úgy tűnt, nem marad más hátra, egész éjjel őrizni kell őt. Erny Roscoe-ban viszont nem volt börtönőr-lelkület. Tulajdonképpen szégyellte a bizalmatlanságát. Megszokta, hogy nyílt legyen mindenki felé, amíg be nem bizonyul az illető méltatlan volta. Másrészt háború volt, és Roscoe érezte feltámadni magában a mindenre kiterjedő felelősség eddig soha nem tapasztalt rémületét. Mintha ezen az éles szirten a bizalmatlanság fel-feltörő hullámai újra meg újra megtörték volna.

Roscoe fontolgatta, hogy tudna csapdát állítani az idegennek, de semmi nem jutott eszébe. Cynthia viszont akaratlanul mégis felállított egyet. „Lord Nelson, hogy van a mamikád?” - kérdezte. Rosco azonnal felkapta a kérdést. „Igen, mit hall németországi szeretteiről?” Tudta, hogy tilos minden kapcsolattartás ellenséges országgal, még kerülő úton, semleges területen át is. A vendég ámuló arcot vágott. „Németországból? Hogy hallhatnék onnan valamit?”

Következett az esti teázás. Feladták a pástétomot. Cynthia mondta az asztali imát. Mikor leszedték az asztalt, Erny odafordult Nelsonhoz: „Erre miféleképpen nem ünneplik különösképpen. Csak a gyerekek járnak házról házra kántálni. Ha megszűnne kint a vihar, talán hozzánk is betérnének. Mi holnap ünnepelünk. Holnap kerül sor az ajándékozáásra is. Önöknél, ahogy mondják, karácsonyfát állítanak égő gyertyákkal. Nálunk fa helyett egy fagyöngy ág van bent, a nappaliban, a függőlámpán.”

„Ha nagy leszek, Lord Nelson – szolt Cynthia -, oda fogsz állni velem a fagyöngy ág alá, és akkor...”

„Butaság” – szolt közbe Roscoe.

„De igen, én pontosan tudom, mi lesz akkor - ragaszkodott Cynthia makacsul a folytatáshoz. – Hazel mesélte nekem.”

„Hazel sem tud mindent – torkollta le Violet a gyereket. – Ő ugyanolyan kislány, mint te.”

„De igenis, mindent tud – magyarázta Cynthia. – És én akkor feleségül megyek Lord Nelsonhoz.”

„Miféle számárságokat beszélsz!” – pironkodott az anya.

„A fagyöngy ág csodát is tud csinálni – ábrándozott Cynthia. – Te tudsz csodát csinálni, Lord Nelson?”

„Csodát? – A vendég elgondolkodott. – Talán. Egy kicsit.”

„Akkor csinálj nekem valami csodát!” – ujjongott a gyermek.

A vendég odaült a lámpa és a fehér fal közé. Felemelte a kezét, és úgy forgatta, hogy a legaranyosabb árnyképek jelentek meg a falon. „Figyelj csak, Cynthia, ki jön itt? Látod ezt az embert? Ő a vén, gonosz Augusztusz császár. Nézd, hogy leng a palástja. Most számolja az alattvalóit. Egy, kettő, három és így

tovább. Sorba kell állni mindenkinek a számláláshoz. Látod? Itt pedig, jó messze innen, van egy ház. Elég düledező. Tulajdonképpen csak egy öreg istálló. De hadd lássuk, ki van benne! Emberek, akik szintén a népszámlálásra jöttek, s itt kell tölteniük az éjszakát. És közben született egy kisbabájuk. Kik hát ezek az emberek? Itt jobbra áll a férfi. Józsefnek hívják. Éppen megfordul, és odaszól egy ökörnek. Jön is már az ökör. Látod a szarvát? Most meg a szamarat hívja. Itt áll máris a csacsi a hosszú fülével.”

„Itt van Énok, Énok, a szamár!” – kiáltott Cynthia.

„Énok? Nem bánom, legyen Énok a neve. És most itt láthatod Máriát. Kicsit előrehajol, mert a Jézus-bébi az ölében van. Nézd, milyen pirinyó! Épp csak a fejét lehet látni.”

„Hadd lássam az egészet” – könyörgött Cynthia.

„Az nem olyan egyszerű – mondta az idegen. – De nézd, hogy emeli a fejét! Most született, és máris fel tudja emelni. Ez aztán valami! És most jönnek a pásztorok meg a bárányok. Látod, hogy közelednek? Mindig egy pásztor és mögötte néhány bari. Hanem itt fönt mi jelent meg? Egy angyal. Milyen hatalmas szárnya van! Ez a szárny a valóságban fénylik, de most csak az árnyékát látod, mert magasan fölötté ragyog Isten és az örökkévalóság sokkal tündöklőbb sugara. És ebben a leírhatatlan fényességben felhangzik az angyal kiáltása: 'Hirdetek néktek nagy örömet... békesség a földön és az emberekhez jóakarata'”

A vendég elhallgatott, kristálytisza csend lett. Még a vihar is elült odakint.

„Talán fent, a kamrában aludhatna – szólalt meg Erny rekedt hangon. – Úgy tűnik, a németek valóban nem jönnek ma. Azért legyen óvatos a világossággal, Sír.”⁸

„Afelől nyugodt lehet. A világosságot illetően tájékozott vagyok.”

„És holnap – mondta Erny -, holnap pedig meglátjuk, hogy sikerül önt Colefordba vinnünk.”

„Nem, nem, nem - kiáltott Cynthia. – Lord Nelsonnak itt kell maradni! A fagyöngy ág alatt. És akkor minden nap csodát tud csinálni nekem!”

„Senki sem tud minden nap csodát csinálni – sóhajtott Violet. – Kívánj jó éjszakát a vendégünknek, és adhatsz egy puszit neki.”

„Merry Christmas”⁹ – szolt a vendég, és megcsókolta Cynthiát.

„Merry Christmas, Lord Nelson! De valamit kifejejtettél a csodából.”

„Ugyan mit?”

„A csillagot, Lord Nelson, a csillagot.”

„Persze, a csillagot. – A férfi elgondolkodott. – Az mindig is nehézséget jelentett nekem. Csillagot odavarázsolni, ahhoz egész különleges tudomány kell. Csak a Jóisten képes rá. És azt a csillagot ő is csupán egyszer tette az égre.”

J. U.

⁸ Uram.

⁹ Boldog karácsonyt.

MÉG EGY PERC ISTEN JELENLÉTÉBEN

December 1. hétfő **Zsid 12,1-11**

„...akit szeret az Úr „megdorgálja”...” (6)

A szeretetről és Isten szeretetéről is meglehetősen kiforrott elképzeléseink vannak. Azt az odaadó, megbocsátó, elfogadó, mindenek ellenére újra és újra bízó, sőt bennünket mindenkor kényeztető, gondozó, jóságot értjük rajta, amely az Atya Isten sajátja. De őszintén beismerjük, hogy nem szívesen számítjuk e fogalomhoz a „dorgálást”. Ebben gyengeségeinkkel és bűneinkkel szembesülünk, és mindig kicsit megcségyenülünk még akkor is, ha a legszeretetremlőbban gyakorolják velünk szemben. De miért képzeljük, hogy az a jóakarónk, aki nem teszi szóvá a méltóságunkat aláásó, erkölcsi minőségünket folyamatosan gyöngítő dolgokat? Az Úr gyönyörködni akar bennünk, és azt akarja, hogy az emberek is tisztelettel tekintsenek ránk. Dorgálása javunkra van.

December 2. kedd **Zsid 12,12-29**

„Vigázzatok, meg ne vessétek azt, aki szól.” (25)

A levél olvasói többnyire olyan generációhoz tartoznak, akiknek nincs már közvetlen tapasztalatuk a nagy üdvtörténeti eseményekről. Hit által kerülhetnek csak kapcsolatba vele (ahogy mi is). A hit pedig a hirdetett élő Ige által támad. „Aki szól”, maga Isten. A hit azonban nem a hirdetett (szent) dolgok elhívése, hanem azoknak komolyan vétele! A levélíró egyenesen Isten „megvetésé”-nek tartja azt, ha valaki az Úr kijelentésének bármelyik formáját, (akár a Jézusban testté lett Igét is) könnyelműen kezeli.

December 3. szerda **Zsid 13,1-6**

„...tudtukon kívül angyalokat vendégeltek meg.” (2)

Megszokott dolog, hogy az ellenőrzést gyakorló felettes hatóság álrúhásg megbizottakat küld annak megvizsgálására, hogy a munkatársak megfelelően végzik-e feladataikat. A keskeny úton azok a legfontosabb találkozásaid, amikor nem veszed észre, hogy vendéged, az általad meglátogatott „gyötrődő” vagy rab rejtetten az Úr egyik „angyala”. Fösvénység, aggodalmaskodás nélküli, megelégedésre törekvő életed is próbahelyzetre adott jó válasz, ami nem kerüli el Urad figyelmét.

December 4. csütörtök **Zsid 13,7-17**

„...fogadjatok szót...” (17)

Annyi évszázad tapasztalata után nem lepődünk meg azon, hogy az apostoli levélíró fontosnak tartja az előljárók iránti engedelmisség hangsúlyozását. A „szófogadás” a gyerekeknek és a különösen büszke embereknek nehezen megy. Bizonyára téged is a lelki kiskorúság vagy a le nem küzdött önhietség akadályoz abban, hogy engedelmeskedj családnak, gyülekezetnek, egyháznak, munkahelynek, előljáróknak, pedig a mindennapi életből is tudhatod: nincs harmónia egy zenekarban, rendezett működés a munkahelyen, eredmény és siker a sportban vagy lelki-szellemi fej-

lődés családban, iskolában, ha nem tanuljuk meg engedelmesen követni azokat, akiknek az a dolguk, hogy vezessenek. Emberekkel szembeni önfejűséged az Úrral szembeni makacsságodat is feltételezi.

December 5. péntek **Zsid 13,18-25**

„Imádkozzatok érettünk.” (18)

A pásztor és nyája között a kapcsolat kölcsönös. Nemcsak az apostol imádkozik, harcol gyülekezeteiért, neki is szüksége van arra az ösztönző, bátorító segítségre, ami a gyülekezet imádkozó erejében rejlik. A gyülekezeti előljáró nem elismerő, hízeltő szavak megerősítésére vágyik. Lelke mélyén egyedül az ad számára megnyugtató biztonságérzetet, ha tudja, hogy elhívó Ura kedvét leli benne és értékeli szolgálatát. E felső erő nélkül gyenge, botladozó tévedések és gyarlóságok közt hanyódik. Szüksége van a gyülekezet imádkozó szolgálatára!

December 6. szombat **Jakab 1,1-12**

„Boldog ember az, aki a kísértésben kitart...” (12)

Testies gondolkodás azt a téves nézetet diktálja, hogy sokkal boldogabb az ember, ha elkerülik a kísértések. Pedig boldog (vagy áldott) emberré nem válhatunk próbák és különféle kísértések nélkül. Isten bölcs döntése, hogy időről-időre a nehézségeken keresztül szembesít gyenge pontjainkkal, vagy a belőlük való kimenekedés útján ad bizonyosságot hűségéről, megtartó kegyelméről. Természetesen Isten tart meg bennünket minden nehézségben, de nem mellőzhető tudatos kitartásunk sem.

December 7. Advent 2. vasárnapja **Jakab 1,13-18**

„Az ő akarata szült ... az igazságnak igéi által.” (18)

Születésünk, származásunk körülményeihez gyakran visszatérünk. Ha kedvező szálakat találunk eredettörténetünkben, teljesítmény nélkül is hajlandók vagyunk büszkélkedni azzal, akik - úgy hisszük - vagyunk. A bibliai üzenetben viszont a származás szempontoknál fontosabb az az élet, amire csak az Ige által (és a Szentlélek segítségével) juthatunk el. „Az igazságnak igéi” olyan isteni beszédek, amelyek meggyőzhetik a nyitott szívű embert Isten nélküliségében elveszett voltáról, de az Úrnak feltétel nélkül elfogadó kegyelméről is, melynek meggyőző jelét egyszülött Fia, a mi Urunk Jézus Krisztus odaszánása által adta. Földi születésedet mindenféle papírok igazolják. Van-e bizonyosságod arról, hogy a Könyv, Isten Igéje által örök életre születél újjá?

December 8. hétfő **Jakab 1,19-27**

„Az igének...megtartói legyetek...” (22)

Örök gondunk, hogy a meghallás, megértés és követés között nem mindig mutatkozik összhang. Nem értelmi képességeink akadályoznak bennünket többnyire, hanem az engedelmes elszánás, a becsületes elköteleződés hiányzik. Pedig teljesen haszon nélküli, sőt ellenünk van az a hirdetett Ige, mely nem érint meg, és nem ösztönöz engedelmes cselekvésre. Soha egyetlen napra se függeszd fel a megértett igazsághoz való ragaszkodást.

December 9. kedd **Jakab 2,1-13**

„...meggyaláztátok a szegényt.” (6)

Megrendítő, hogy már a zsenge, első keresztény században, az újonnan születettek közösségében is létezett társadalmi rangvita, hátrányos megkülönböztetés anyagi helyzet és pozíció alapján. Hiába, az ember a megszokott közösségi játékszabályok szerint értékelt még ott is, ahol ennek semmi értelme és jelentősége nincs. A mai hívó ember számára is nehéz küzdelem a társadalmi szolidaritás (szegények, kisebbségi csoportok, hajléktalanok, menekültek, rabok, stb. közötti) megélése. De abban bizonyosnak kell lennünk, hogy aki „szegénnyé lett” értünk, melyik oldalon áll.

December 10. szerda **Jakab 2,14-26**

„...a hit..., ha cselekedetei nincsenek, megholt ő magában.” (17)

Sokan azt hiszik, hogy a hit elvont filozófiai (vagy teológiai) fogalom, és akként használják is. Pedig a hit a belső döntéssel együtt mindig gyakorlati tett. Sőt, mintha azt erősítené Isten Igéje, hogy a hit valódiságára és minőségére sosem a szavakból, hanem a tettekből kell következtetnünk. Van-e élő hited?

December 11. csütörtök **Jakab 3,1-12**

„Ha valaki beszédben nem vétkezik, az tökéletes ember, képes az egész testét is megzabolázni.” (2)

Úgy érezzük - és lehet benne valami igazság -, hogy Jakab kissé túloz. Kijelentése mégis elgondolkodtató és megszívlelendő, hiszen „a nyelv” testünknek az a pontja, ahol döntéseink, kijelentéseink, hitvallásaink elhagynak bennünket, és mintegy önálló életre kelnek. Az így született helyzetekben pedig egész testünk kénytelen igazodni ahhoz, ami elhangzott. Boldog ember, aki megfontoltan él, tudja, mit mond, és vállalja szavainak következményét.

December 12. péntek **Jakab 3,13-18**

„A felülről való bölcsesség...” (17)

A bölcsességet nem lehet kisajátítani sem az okosság oldalán, sem az életkor felől közelítve, még kevésbé valamilyen társadalmi pozíció háttérével. Sőt, különbséget kell tenni az általános földi és az *emelt szintű* bölcsesség között, amit kevésbé művelt, egyszerű emberek is birtokolhatnak és gyakorolhatnak, mert ez felülről, a bölcsesség Urától való. Nem földi ismereteken és neveltetésen alapul, hanem azokon az erkölcsi erényeken is, amelyek senki mástól nem származhatnak, csak a világosságok Atyjától!

December 13. szombat **Jakab 7,1-3**

„...nem kapjátok, mert nem jól kéritek...” (3)

A kérés is tudomány. A gyerekeknek, de sokszor a felnőtteknek is vannak olyan kérései, amikből hiányzik a bölcsesség és a szükség felmérése. Nincs ez másképpen imakéréseinkkel sem. Gyakran pazaroljuk időnket és buzgalmunkat olyan lelki ostromokra, erőfeszítésekre, amelyeket józan belátással voltaképpen magunk sem támogatnánk. Van tehát a kérésnek is „technikája”. A megfontoltan kérő figyelembe veszi,

hogy óhaja szolgálja-e azt az ügyet, melyben ő az Örökkel való Isten partnere. E nélkül a mérlegelés nélkül legfeljebb kunyerálásról, követelőzésről beszélhetnénk, melyeknek a vége mindenképpen kudarccal, akár teljesül a kívánságunk, akár nem.

December 14. Advent 3. vasárnapja **Jakab 4,4-12**

„Közeledjétek az Istenhez, és közeledni fog hozzátok.” (8)

Aki mindig arra vár, hogy mások közeledjenek hozzá, azt gyakran fogja csalódás érni. A kölcsönös közeledés a politikában, a hétköznapi életben, a társas kapcsolatokban ésszerű követelmény. Miért lenne helyes az Úrtól várni a kezdő lépéseket? Ő valóban jön ígéreteinek megfelelően, de aki szereti Őt, akinek fontos a vele való találkozás, az eléje fog sietni.

December 15. hétfő **Jakab 4,13-17**

„Aki...tudna jót cselekedni, és nem cselekszik, bűne az annak.” (17)

Fontos szavak ezek. Bűnös tettek általában azt tekintjük, ha valaki szánt szándékkal elront valamit, vagy mások kárára cselekszik. Pedig életünk igazi nagy mulasztásai és bűnei azok az alkalmak, amikor világosan felismerjük, mi a jó, helyeseljük is, de kényelmünk vagy gyávaságunk miatt mégsem tesszük meg a tőlünk elvárható lépéseket.

December 16. kedd **Jakab 5,1-7**

„Kincset gyűjtöttetek az utolsó napokban.” (3)

Van valami mérhetetlen értelmetlenség az utolsó napok alatti vagyongyűjtésben. A föld és a rajta levő dolgok elenyésznek, és fontos döntéseink talán még meg sem születtek. Pedig számot kell adnunk arról, amit e testben cselekedtünk, és mi mégsem ezzel törődünk, hanem olyan lépéseket teszünk, melyek arról árulkodnak, hogy úgy képzeljük: örökre itt maradunk, és itt, a földön kell egy örök életet finanszíroznunk. Elégedj meg azzal, ami a segít az odafelvalók elérésében.

December 17. szerda **Jakab 5,8-11**

„Boldognak mondjuk a tűrni tudókat.” (11)

Boldogok, irigylésre méltók, de kevés követőjük akad. Aki tűr, az közben egész biztosan szenved, súlyos testi-lelki terheket hordoz, de nem nehezíti sorsát azzal, hogy lázad vagy feladja a reményt. Hidd el, a próba nem tart örökké. Az Isten által adott nehézség soha nem értelmetlen, és más emberré leszel a győzelem után.

December 18. csütörtök **Jakab 5,12-20**

„...igen hasznos az igaznak buzgóságos könyörgése.” (16)

Az is kísértésünk, hogy van-e értelme szavakká formálni küzdelmes ügyeinket, hiszen Isten úgyis mindent lát és tud. Viszont ha a Biblia meggyőzően állítja, hogy Isten terveibe beépül a hívó ember komoly imamunkája, akkor miért hanyagoljuk el ezt a meghatározó szolgálatunkat? A „buzgóságos könyörgés” kifejezés arra utal, hogy

ritkán kapunk azonnal választ fohászkozásainkra. Légy állhatatos, míg a felelet meg nem érkezik.

December 19. péntek **IPéter 1,1-12**
„...kipróbált hitetek... sokkal becsesebb a... tűz által kipróbált aranytól...” (7)

Az említett nemesfém minőségi színvonalának emeléséből kihagyhatatlan a tűzpróba. Ez akkor sem haszontalan és hátrányos, ha közben az arany szinte a megsemmisülés határáig eljut, és cseppfolyóssá válik a halmazállapota. E „tortúra” alatt minden távozik belőle, ami értéktelen, salak. A hit sem nemesedik próba nélkül, s a támadások utáni igazi veszteség legfeljebb az, aminek úgysem volt helye Isten gyermekének életében.

December 20. szombat **IPéter 1,13-21**
„...őáltala hisztek Istenben...” (21)

Az utalás mindenképpen Jézus Krisztus személyére vonatkozik. A megszólítottak nem zsidó háttérből érkező emberek, akiknek a számára a láthatatlan Isten teljesen elképzelhetetlen volna, ha nem jön valaki (Isten akaratából, emberileg a zsidóságból), aki tökéletesen lefordítja emberi nyelvre Isten szándékát és hozzánk való viszonyát, s aki képviselni tud bennünket, testből valókat a Szentlélek egy igaz Isten színe előtt is. Szükségünk van erre a közvetítőre!

December 21. Advent 4. vasárnapja IPéter 1,22-25
„De az Úr beszéde megmarad örökké.” (25)

Az Úr Igéjének ellenségei közül már többen számoltak be róla, hogy ez a legyőzhetetlen mondat állította meg és döbentette rá őket, hogy kivel is állnak szemben. „Az Úr beszéde” teremtette ezt a világot, hirdette ki az ember bűnét és a vele szembeni kegyelmet is. Ez a beszéd, mely örök ígérek mellett kötelezte el azt, Aki mondta, most is él, most is hatással van az egész világra, sőt ha ég és föld elmúlnának is, mindez örökre, visszavonhatatlanul fennmarad. Ezen a kijelentésen nyugszik bűneink bocsánata és örök életünk.

December 22. hétfő **IPéter 2,1-8**
„...mint élő kövek épüljétek fel lelki házzá is...” (5)

A ház olyan építmény, mely egymáshoz tökéletesen illeszkedő, tervszerűen egymásra épülő kövek halmozásából áll. Mindegyik kő nélkülözhetetlen és elválaszthatatlan az építménytől, de önmagában egyik sem maga a ház. Lelki házzá tehát csak egymással összeférő tagokból összeillesztett közösség alakulhat. Tudod-e, kik vannak jobb és balkezed felől, alattad és feletted? Tisztában vagy-e helyeddel és helyzetteddel? Vigyázz, nehogy miattad rendüljön meg a ház!

December 23. kedd **IPéter 2,9-17**
„...választott nemzetség, királyi papság, szent nemzet, megtartásra való nép vagytok.” (9)

A népek többsége általában csodás hősi mondát agyal ki eredetéről, hogy másokkal szemben értékesebbnek

mutassa magát. Isten „nemzetségéhez” tartozni másképpen lehet. Ott nincs helye semmiféle nacionalizmusnak, hiszen minden népből, nemzetből, nyelvből, társadalmi osztályból valók tagjai lehetnek annak. Valamennyien választottak, királyi papsághoz tartozók, szentek és megtartásra méltók. Az Úrhoz és övéihez tartozni bizony nagy kiváltság.

December 24. szerda Karácsonyest IPéter 2,18-25
„...most megtértetek lelketek pásztorához és felvigyázójához.” (25)

Ma este a pásztorok felismerése nagy hatással van ránk, hiszen Megtartójuk érkezett, Üdvözítőnk, a jó Pásztor. Mi az ő juhain vagyunk, neki tartozunk számadással. Tőle tévedtünk el, ő keres meg, és egyedül ő tarthat meg az örök élet számára. Ne maradj távol, halld meg a hívást, és térj meg lelked pásztorához.

December 25. csütörtök Karácsony 1. napja
IPéter 3,1-9

„...arra hivatatok el, hogy áldást örököljétek.” (9)
Sokszor gyötör bennünket az élet értelmének elvont kérdése. Gyakran emésztjük magunkat fölöslegesen, és másoktól várunk nap mint nap bátorítást arra nézve, hogy van jövőnk, fontosak vagyunk valaki számára. Áldást örökölni a legnagyobb dolog. Az áldás Isten velünk való közösségének és irántunk mutatott jó szándékának olyan bizonyítéka és öröme, ami mellett semmi egyéb értékre nincs szükségünk. Az Úr nem elvenni, hanem adni, adni, adni, áldani akar.

December 26. péntek Karácsony 2. napja
IPéter 3,10-17

„...az Úr szemei az igazakon vannak.” (12)
Isten figyelmét semmi nem kerüli el, és ez a tekintet nem a leszámolás, a számonkérés szigorával pásztáz bennünket, hanem a szeretet figyelmességével és érdeklődésével. Az igaz ember sok küzdelem árán jut be az Isten országába. Megkísértheti, hogy élete legnehezebb pillanataiban Isten sem figyelt rá, sőt elhagyta. Azonban Ő, aki nem szunnyad, nem alszik soha, és minden pillanatban látja az emberek fiait, különösen is érdeklődik újonnan született gyermekeinek tettei, sikerei, győzelmei iránt. Az Ő tekintete bátorít bennünket.

December 27. szombat **IPéter 3,18-22**
„...a tömlőben lévő lelkeknek is prédikált.” (19)

Szinte felfoghatatlan és hihetetlen az isteni kegyelemnek ez a túlradása. Urunk Jézus a Hádészben, a halottak birodalmában sem volt tétlen, hanem a történelem előtti idők elveszetteinek hirdette az evangéliumot. Bárcsak meggyőzne minket ez az apostoli bizonyágtétel arról, hogy egyikünk üdvössége sem reménytelenül elveszett. Viszont nem szabad figyelmen kívül hagynunk, hogy az Úr olyanoknak hirdette az evangéliumot, akik nem hallhattak róla.

December 28. vasárnap **IPéter 4,1-11**
„...többé ne embereknek kívánságai, hanem Isten akaratára szerint éljétek a testben hátralevő időt.” (2)

Bizony sokan engednek emberi elvárásoknak, igyekezve a többséghez alkalmazkodni még a lelkiismeret károsodása árán is. Légy szabad, itt az ideje megértened, hogy csak egyvalakinek kell megfelelned: Istennek. Csak az ő akarata hordoz örökkévaló értéket. Nagy kár, hogy ezt eddig nem vetted figyelembe, de legalább életed hátralévő idejét szenteld annak, hogy neki megfelelj. A többi nem fontos. Ne félj az emberek, a tömeg, a többség elvárásaitól!

December 29. hétfő **IPéter 4,12-19**
„Boldogok vagytok, ha Krisztus nevéért gyaláznak titeket.” (14)

Igénk nem azt jelenti, hogy kellemes érzés, ha az embert szidalmaznak, hanem arra bátorít, hogy ne vesztjük el kedvünket. Emberek ellenséges magatartása inkább erősítsen bennünket abban a tudatban, hogy jó irányban haladunk. Boldognak lenni nem kellemes közérzetet jelent, hanem olyan állapotot, amelyben Isten áldásos akarata minden ellenséges külső szándékkal szemben diadalmasan megvalósulhat.

December 30. kedd **IPéter 5,1-9**
„Alázzátok meg tehát magatokat Istennek hatalmas keze alatt...” (6)

Minden időben szükséges az Ige figyelmeztetése. Istennel szemben az ember nem emelgetheti a fejét, a kezét még kevésbé. Mire való a gögös fennhéjázás azzal szemben, Aki magát megaláztatva hajol le a mélyen alatta lévőhöz, Aki párbeszédet és békülést kezdeményez, noha Ő a megbántott és megtámadott. Tudatos munka és elkerülhetetlen napi hívő gyakorlat a bennünket formáló Isten keze alatt alázatban élni.

December 31. szerda **Óév este** **IPéter 5,10-14**
„A minden kegyelemnek Istene...örök dicsőségére hívott el minket a Krisztus Jézusban.” (10)

Ebben a hónapban többször hallottuk és nagy ajándék, hogy ezzel zárhatjuk az évet: Isten nem szegyenre, ítéletre, megaláztatásra, hanem dicsőségre hívott el minket. Az kétségtelen, hogy nem saját teljesítményünk szerzi ehhez az érdemet. Jézus Krisztusban van elhivatásunk és dicsőségünk lehetősége és reménye. Isten szándéka az egész esztendőben a mi dicsőségünket szolgálta. Ha mégsem lett eredménye, annak okát magunknál kell keresnünk. Az ő szándékai változatlanok.

HÍREK, IMATÁRGYAK

Kispesten október 26-án került sor a „Méltóság Napja” sorozat harmadik alkalmára, a cigány kultúráját és szokásokat ismertetve. A program pedagógiai, gasztronómiai, zenei, irodalmi, média és közéleti témákat érintett. Neves előadók emelték a rendezvény színvonalát. A helyszínen cigány képzőművészek alkotásaiból kiállítás volt látható. A programról műsor készült, ami december 15-én, hétfőn 11.40-kor kerül bemutatásra az m1-en a „Sokszínű vallás” c. műsor-

ban. Az adást megismétlik december 21-én, vasárnap 12 órakor az m2-n.

*

Október 31-én, a reformáció ünnepén a békásmegyeri gyülekezet vendége volt Dr. Szebik Imre, nyugalmazott evangélikus püspök, aki úrvacsorával egybekötött istentiszteletet tartott. Ezután a gyülekezeti teremben kötetlenebb beszélgetésre került vele sor.

*

November 1-jén holland újságíró és egy fotós járt intézményeinkben a Hulp Oost Europa (Segítsd Kelet-Európát!) nevű egyesület szervezésében, akik saját lapjukban számolnak be egy-egy általuk támogatott szervezet munkájáról.

*

Különleges hálaadó alkalmat tartottunk november 9-én de. 10 órakor Mórahalmon a gyönyörűen felújított imaházban (köszönjük a testvérek hűségese támogatását!), és Szegeden 17 órakor. Igét mindkét helyen Iványi Tibor elnök hirdetett. Szegeden a Wesley Schola énekkari szolgálattal emelte az ünnep fényét.

*

A sajtóból is értesülhettek olvasóink, hogy november elején a Borsod-Abaúj-Zemplén megyei Nagycsécson két romák lakta házra Molotov-koktélok dobtak, majd mindkét épületre rálöttek. A lövésektől két ember, egy 40 éves nő és egy 43 éves férfi halt meg. Az elhunytakat november 10-én temették. Draskovics Tibor igazságügyi és rendészeti miniszter koszorúval érkezett, rajta kívül több neves személyiség volt jelen. A helyi katolikus pap gyászbeszéde után Iványi Gábor, egyházunk alelnöke szólt a ravatalnál. Bocsánatot kért azért, hogy a többségi társadalom elengedte ennek a rétegnek a kezét és ilyesmi történhetett.

Munkatársaink, gyülekezeti tagjaink és diákjaink közül többen utaztak le Nagycsécse, hogy szolidaritásukat fejezzék ki az egybegyűltekkel.

A temetést megelőző esti virrasztáson Iványi Miklós kispesti lelkész rövid istentiszteletet tartott. János ev. 15,13 alapján („Nincsen senkiben nagyobb szeretet annál, mintha valaki életét adja az ő barátaiért.”) arról beszélt, hogy ilyen eset kapcsán hangosak lesznek a miértek, gyilkos indulatok támadnak, de Jézus azért adta életét, hogy békességünk legyen. Beszédében ráutalt, hogy értelmetlen halálukkal az áldozatok talán segíthetnek erős, ösztökélő hatást gyakorolni ránk és azokra, akik többet és jobban tehetnek az elnyomottakért.

*

November 13-án Marie-Dominique Dreyse, Strasbourg polgármester-helyettese - egyben a szociális ügyek felelőse - és Régis Giunta, az ottani önkormányzat idősek és nyugdíjasok gondozásával megbízott vezetője látogatást tettek a Fűtött Utcán tolmács kíséretében. A csoportot Farkas Barnabás, az intézmény vezetője és Iványi Gábor, az Oltalom Karitatív Egyesület elnöke fogadta. A találkozót a Social Sans Frontières („Szociális Szerveze-

tek Határok Nélkül”) egyesület szervezte. Az SSF több munkatársa jár évek óta Magyarországra, és néhány kollégánk megfordult már franciaországi szociális intézményekben.

*

Főiskolánkon november-december a konferenciák hónapja. November 3-a és 30-a között tartják a Magyar Tudomány Ünnepe. Ebben a hónapban az *Informális tanulás* (nov. 6.), *Egyházaink a felelősség és a jövő kihívása előtt* (nov. 7-8.) címmel tartottunk konferenciát neves előadók közreműködésével. - December 4-én az MSZT Oktatásszociológiai Szakosztálya és a Wesley János Lelkészképző Főiskola „*Veszélyes iskola*” címmel rendez konferenciát az iskolai agresszió témaköréről. Elnököl: *Lukács Péter*, a pedagógiai szak vezetője. Részletek: www.wesley.hu

*

A békásmegyeri egyházközség szervezésében karácsonyi vásárt tartunk december 18-20-ig. A vásárra felajánlásokat várunk. Akinek van használaton kívüli, ép holmija (könyv, játék, használati tárgyak, stb.), amit nem szívesen dobna ki, kérjük, küldje el nekünk! Ilyesmit olcsón megvehetnek olyanok, akik másképp nem jutnának hozzá. - A befolyt összeg a leendő békásmegyeri idősek otthonának induló tőkéjét képezi majd. Az adományokat a következő címre várjuk: Egyházközpont, Budapest, VIII. ker., Dankó u. 11.

Tel.: (06-1) 577-05-15. Fax: (06-1) 577-05-14. E-mail: kommunikacio@wjlf.hu. Köszönjük!

*

Karácsony közeledtével sok rászoruló családnak küldünk csomagot, jobbra tartós élelmiszerral kb. 3000 Ft értékben. Mikuláscsomagot készítünk az óvodáinkba, iskoláinkba járó, többnyire nagyon szegény sorsú gyerekeknek is, ha pedig megoldható, szerény ajándékot is adunk. Sokan közülük nem a karácsonyi szünetet várják, hanem azt a napot, amikor visszajöhetnek a biztonságot, meleget, étkezést jelentő iskolába. Nehéz kiméricskélgni, hogy kinek mennyi jusson – ha jut. Akinek van olyan ajándékozható tárgya, amit fel tud ajánlani, kérjük, küldje az egyház központi címére (ugyanoda, ahova a békásmegyeri vásárra is gyűjtünk). Az esetleges anyagi támogatás közlemény rovatába kérjük beírni, mire szánják az adományt. Pl.: „Óvodások karácsonya”, „Iskolások karácsonya”, stb. Köszönjük a megértést, a jóindulatot, és Isten ezerszeres áldását kívánjuk!

*

December 28-a (vasárnap) este és 30 (kedd) este között „*Minden értelmet felülhaladó békesség*” címmel csendesnapokat szervezünk elsősorban fiatal felnőttek számára. Bővebb információ a www.metegyhaz.hu honlapon, ill. a met_bp@uze.net e-mail címen. Tel.: (06-1) 577-05-15 (hétköznap 9 és 16 óra között).

*

A Magyarországi Evangéliumi Testvérközösség köszöni minden felajánlójának, hogy adója 1%-ával támogatta a rászorulókat érdeklő végzett tevékenységét. A részünkre juttatott összeg 3 501 178 Ft volt, amit a közhasznú és hitéleti tevékenységgel összefüggő épület-felújítási munkálatokra fordítottunk.

*

„Semmiért se aggódjatok” / Filippi 4,6/ - ennek a versnek az alapján szólt az igehirdetés Kisvárdán, Tiszakerecsenyben és Mándokon az őszi hálaadó vasárnapon. Kisvárdán a szépen feldíszített teremben az ifjúság énekekkel szolgált. A két vidéki alkalmon házi bibliaóra keretében a vendéglátók szeretetét élvezve hallgattuk Isten üzenetét. Ónodi István igehirdető hangsúlyozta: örülni, hálát adni és imádkozni mindennapos gondok, betegségek problémák idején is lehet, mert Isten jelenléte mindig örömet jelent. Iványi Gáspár gitárjátéka ezt az örömet gyarapította a hallgatóság számára. Hálásak vagyunk az Úrnak a szép napért!

*

Békásmegyeri gyülekezetünkben, a Megbékélés Háza templomban advent első vasárnapján a szlovák-magyar megbékélés jegyében szlovák nyelvű istentiszteletet tartunk. Igét hirdet Gulácsiné, Fabulya Hilda ev. lelkész.

Advent negyedik vasárnapján ugyanitt a cigányságot ért atrocitások áldozataival közösen tartjuk istentiszteletünket, és a perselypénzt megsegítésükre fordítjuk.

TARTALOM

Karácsony – akció villogó fényvel	1
Új szív	2
Szegények kunyhói	3
A farmer fia	4
Találkoztam vele – elkérte az úton	4
A pék	5
Advent elé	7
Árnyjáték	7
Még egy perc Isten jelenlétében	11
Hírek, imatárgyak	15

Élet és Világosság

Megjelenik havonként

Kiadja a

Magyarországi Evangéliumi Testvérközösség

H-1086 Budapest, Dankó utca 11.

Telefon/telefax: (06-1) 577-0515/577-0514

ISSN 1216 7223

www.metegyhaz.hu met_bp@uze.net

Technikai számunk: 0444

Bankszámlaszám:

OTP Bank Rt. 11708001-20520380

Készíti a szerkesztő bizottság

Szerkesztésért és kiadásért felel: Iványi Tibor

Éves előfizetési díj 960 Ft. Egyes példányszám ára 80 Ft.

Megrendelhető a kiadótól és a MET lelkészi hivatalában.